

[Undervisningsministeren.]

nye folkeskolelov skabt uro og usikkerhed blandt elever, forældre og lærere, men det er da helt indlysende, at hvis der er noget, som vil være egnet til at skabe uro og usikkerhed i folkeskolen, så vil det være gennemførelsen af en så gennemgribende ændring i loven, som forslaget lægger op til, allerede inden loven har virket et helt skoleår.

Som bekendt blev loven vedtaget på grundlag af et forlig mellem fem partier, og det ligger heri, at ingen af disse kunne få deres ønsker opfyldt i enhver henseende. Jeg mener derfor, at man heller ikke nu kan pille enkelte punkter ud til ændring uden at gribe ind i den balance, loven er udtryk for.

På et enkelt punkt er jeg dog naturligvis enig i forslaget, nemlig med hensyn til spørgsmålet om forøgelse af det maksimale ugentlige timetal for eleverne på 8.-9. klassetrin. Det er nemlig stort set det samme forslag, som vi også har til første behandling nu.

Ønsket om at styrke nogle af de fag, der nævnes i forslaget, kan jeg isoleret betragtet nære en vis sympati for, men en række af de forslag, der fremsættes, drejer sig ikke om forhold, der skal reguleres i selve loven, og der er i nogle tilfælde tale om forbedringer på bekostning af andre fag.

Formålet med undervisningen i faget dansk skal således i henhold til loven ligesom for andre fag fastsættes af undervisningsministeren, og timetallet i faget idræt skal ligesom for andre fag fastsættes på undervisningsplanen for den enkelte skole.

Både det sidstnævnte forslag og forslagene om at gøre en række fag obligatoriske på flere klassetrin vil kun kunne gennemføres på bekostning af andre fag. Bortset fra, at faget samtidsorientering efter forslaget skal falde bort, har forslagsstillerne åbenbart ikke følt, at de burde anvise, hvilke fag der samtidig skal svækkes. Specielt med hensyn til faget samtidsorientering vil jeg gerne tilføje, at jeg selv synes, at dette fag er udtryk for en værdifuld videreudvikling for de ældste klassetrin af orienteringsfagene, og jeg vil meget nødig se samtidsorientering forsvinde ud af folkeskolen igen.

Tilbage står spørgsmålet om ændring af folkeskolelovens bestemmelser om kristendomsundervisningen. Der er her tale om et spørgsmål, som blev meget nøje gennemdrøftet forud for vedtagelsen af folkeskoleloven, og jeg synes ikke, at vi i den korte tid, loven har virket, har

fået erfaringer, der giver baggrund for at genoptage denne debat.

Det har nok været lidt af en overraskelse, at 85-90 pct. af eleverne på 8. klassetrin har valgt tysk under den nye lov, men selv om jeg ikke selv er helt uden forståelse for tanken om at gøre tysk obligatorisk, i hvert fald på 7. klassetrin, mener jeg alligevel, at det vil være rimeligere, at eleverne har mulighed for at undlade at vælge tysk, end at lade sproglige indlæringsvanskeligheder være grundlag for dispensation fra at deltage i undervisningen.

Når forslagsstillerne ønsker obligatoriske prøver for alle elever, er der efter min opfattelse tale om et klart tilbageskridt, ikke alene i forhold til den gældende lov, men også i forhold til de regler, der var gældende før denne lovs ikrafttræden. Deltagelse i realksamen som afslutning på undervisningen i realafdelingen er måske nok af eleverne i realafdelingen blevet opfattet som obligatorisk. De kom jo normalt heller ikke i 3. realklasse, hvis de ikke selv ønskede at tage realksamen, men nogen pligt for dem til at deltage i realksamen har ikke eksisteret. I 9.-10. klasserne, der for 9. klassetrins vedkommende omfattede ca. 40 pct. af eleverne, har deltagelse i de afsluttende statskontrollerede prøver ikke af eleverne været opfattet som obligatorisk og heller ikke været det.

Jeg vil ikke benægte, at lovens bestemmelser om, at eleverne går til samme prøve på 9. klassetrin, uanset om de har fulgt grundkursus, udvidet kursus eller ikke-kursusdelt undervisning, har givet nogle problemer, men det var ikke noget, der kom som en overraskelse. Det var vi klar over, da loven blev vedtaget. Jeg mener også, at disse problemer er blevet løst på rimelig måde, bl. a. ved den af ministeriet herom udsendte vejledning. Ordningen er jo et led i det forlig, partierne bag folkeskoleloven nåede frem til, og for mig at se hænger den nøje sammen med, at elevernes valg af fag og niveau allerede i folkeskolen ikke bør få konsekvenser for deres mulighed for fortsat uddannelse efter folkeskolen.

Ved ændringen af folkeskoleloven i 1966 blev det udtrykkeligt fastsat, at eventuel bedømmelse af eleverne på 1.-7. klassetrin skulle ske i ord, og jeg mener ikke, at man fra folketingets eller undervisningsministeriets side bør fastsætte bindende regler om, hvordan og hvor differentieret den faglige bedømmelse af eleverne på disse klassetrin skal udtrykkes. Jeg